

AŞK, İHANET, YALNIZLIK, vs.*

İki kadın portatif iki aynanın karşısında hazırlanırlar. Biri kırmızı burun ve kıvrıkcık saç, diğeri ise sarı peruk vs. takar. Aynaları iki kenara koyarlar ve ışık değışir.

Star bir sandalyenin üzerinde acayip bir poz takınmış olarak oturur. Palyaço elinde gazeteci teybi onun karşısında daha küçük bir taburede oturmaktadır.

Sahne 1:

Star- Hoş geldiniz. Bir şey arzu eder misiniz? Hizmetçiye söyleyeyim getirsin.

Palyaço- Çok teşekkür ederim. Şimdi bir partiden geliyorum, almayayım.

Star- Parti mi? Ne partisi? Beni niye davet etmemişler acaba?

Palyaço- Doğum günü partisi.

Star- Kimin?

Palyaço- Küçük bir çocuğun.

Star- Öyle mi? Ne şeker! Kaç yaşına girdi?

Palyaço- Dokuz. Şey... Artık röportaja başlayalım mı?

Star- Ay tabi. Yalnız ben bir şey sormak istiyorum. Bu derginizin yeni imajı mı? Yani böyle palyaço kostümü giyerek, starlara daha şirin gözükmeye mi çalışıyorsunuz?

---

* Oyunun anlatı bölümlerinde sırasıyla şu metinlerden yararlanılmıştır: “Ferhat ile Şirin” - Zeynep Kaçar ; “Şahmeran Hikayesi” - Tomris Uyar; “Yalnızlığın Yarattığı İnsanlar” - Sait Faik Abasıyanık; “Çocukluğun Soğuk Geceleri” - Tezer Özlü

Palyaço- Hayır efendim. Hım... Ben aslında tiyatro bölümü mezunuyum. Ama dergi için dışarıdan röportaj yapıyorum. Aldığım para yetmediği için de hafta sonları doğum günü partilerinde palyaçoluk yapıyorum.

Star- Öyle mi? Ne şeker. Benim doğum günüme de gelirsiniz di mi? Tabi palyaço olarak. Ha. Ha.

Palyaço- Gelirim. Artık röportaja başlayabilir miyiz?

Star- Başlayalım . Bu burun takma di mi?

Palyaço- Takma...

Palyaço teybin düğmesine basar.

Palyaço- Sayın star, ülkemizin yetiştirdiği güzide bir star olarak, bu mesleğe nasıl başladığınızı öğrenebilir miyiz?

Star- Hangi mesleğe? Malum benim on parmağında on marifet var.

Palyaço- Oyunculuğa.

Star- Aslında çok enteresan bir şekilde başladım. Ben hep şarkıcı olmak isterdim. Oldum da... he he. Oyunculuk. Hım... Bir gün şarkıcılığa yeni başlamıştım. Bir barda sahne alıyorum. Tabi o zamanlar daha acemiyiz. Neyse efendim. Bir yapımcı da bara gelmiş. Beni sahnede görünce adeta çarpılmış. Tam star olacak kız diye düşünmüş, kız derken beni kastediyor tabi. Kartını göndermiş, bir de tek taş... Baktım yüzük değerli bir şeye benziyor. o gün oyuncu olmaya karar verdim. Sonra yüzük sahte çıktı, tabi bu ayrı bir hikaye konusu.

Palyaço- Peki sahne hayatı ve sinema bir arada zor olmuyor mu?

Star- İnsan isterse her şeye zaman bulur. Aynı zamanda bir gazetede köşe yazısı yazıyorum. Biliyordur, dizi çalışmalarım devam ediyor. Bir filme başladık geçen gün. Başrol, eeee tiyatrodada da başroldeyim. Sonracığıma tabi, eş dost var. Onlara da zaman ayırmam gerek. Ama her şeye yetişiyorum.

Palyaço- Kendinize vakit ayırabiliyor musunuz?

Star- Vakit buldukça ayırıyorum... Niye sordunuz?

Palyaço- Röportaj gereği.

Star- Ay doğru ya... Bir an daldım işte...

Palyaço- Peki, biraz da özel konulara girelim. Aşk hayatınız nasıl gidiyor?

Star- Aşk hayatım mı?

Palyaço- Evet.

Star- Aşk hayatım süper tabi. Ama size bu konuda bir açıklama yapmayacağım. Çok seviyeli bir ilişkim var. Şimdilik gizli tutuyoruz.

Palyaço- Ufak bir ipucu veremez misiniz?

Star- Ih.ih...

Palyaço- Peki aşk hakkındaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Star- Aşk çok güzel ve çok kutsal bir duygudur. Nadide bir çiçek gibidir. İlgi ister. Alaka ister. Bakım ister. Hım sonracığıma, kutsaldır aşk.

Palyaço- Sizi en çok etkileyen aşk hikayesi nedir?

Star- Tüm aşk hikayelerini severim ben. Eski Türk filmlerinde hep ağlarım.

Palyaço- Sadece bir hikaye söyleyebilir misiniz?

Star- Şart mı?

Palyaço-Sizin aşka bakışınızı öğrenmek istediğimiz için...

Star- Peki o zaman. Hım. Bir düşüneyim. Beni en çok etkileyen. Beni en çok etkileyen. Hım. Tamam. Buldum. Ferhanla, neydi o kızın adı?

Palaço- Ferhat İle Şirin mi?

Star- Hah. Tamam. O işte. Hani Ferhan dağı delmeye....

Palyaço- Ferhat...

Star- Aman Ferhat işte. Dağı delmeye gidiyor. kız da onu bekliyor. Ay çok acıklıdır o hikaye...

Palyaço- Bu hikayede sizi en çok etkileyen nedir?

Star- Acıklılığı. Çok acıklı. Yani düşünsenize aşkınız uğruna dağı delen bir adam var. Şimdi nerede öyle erkekler?

Palyaço- Şirin'in yerinde mi olmak isterdiniz?

Star- Kim istemez? Siz istemez misiniz?

Palyaço- Ama o beklemek zorunda. Böyle bir durumda olsam ne yapardım hiç düşünmedim açıkçası.

Star- Düşünsenize. Sevdiğiniz aşkınız uğruna dağı deliyor. Siz de oturmuş eşek gibi bekliyorsunuz. Aman, şey. Şu eşek lafını çıkarın kayıttan.

Palyaço- Peki.

Palyaço teybi geri sararken ışık değişir. Her ikisi de peruklarını, meme ve burnu çıkarıp Şirin ve dadı sahneseine geçerler.

Anlatı 1: AŞK

Şirin- Sevda nedir dadı?

Dadı- Bu kocamış ne bilirmiş sevdayı sultanım.

Şirin- Sen hiç sevmedin mi dadı?

Dadı- Ooo, bizden geçti artık.

Şirin- Niye öyle söylüyorsun dadıcığım. İnsan yaşlanınca sevmez mi olur?

Dadı- Yooo. Yine seversin ama. Başka türlü. Çocuklarını seversin...

Şirin- Ya kocasını? Sevdalısını?

Dadı- Kocadan sevdalı mı olurmuş sultanım?

Şirin- Olur ya. Niye olmasın. Soruma cevap vermedin dadı. İnsan yaşlanınca sevmez mi olur? Sevdalısını.

Dadı- Yani. Ne bileyim. Niye soruyorsunuz bunları?

Şirin- Hiç. Merak ediyorum. İnsan ne zaman öğrenir sevmeyi? Ne zaman bıkar sevmekten? Ya da sevmekten bıılır mı?

Dadı- İnsan severse sever. Sevmezse de yüreği taş tutmuş demektir. Sevmez.

Şirin- O kadar kolay mı gerçekten? Yani sevmemek?

Dadı- Ay ben ne bileyim. Benim de kafamı karıştırıyorsunuz.

Şirin- Ben güzel miyim dadı?

Dadı- Hem de çok...

Şirin- Yaşlanıyor muyum?

Dadı- Ay hiç güleceğim yoktu. Yaşlanmak mı? Durun bakalım. Ooo.

Şirin- Zaman sultan da olsan akıp gidiyor. Zaman adil dadı.

Dadı- Siz daha büyüyörsünüz sultanım. Yaşlanan biri varsa o da benim.

Şirin- Bana ne olur cevap ver dadı! Yaşlanınca insan sevmez olur mu?

Dadı- Sever elbet. Niye sevmesin.

Şirin- Bıkmaz mı sevmekten?

Dadı- Yani. Ne bileyim. Bıkmaz herhalde. Ama başka bir türlü olur sevdası. Yanıp tutuşmaz da belki, ne bileyim, öyle işte, alışır belki.

Şirin- Sen benim yerimde olsaydın alışır mıydın dadı? Yani sen Şirin sultan olsaydın. Senin Ferhatın da dağı delmeye gitseydi ve ne zaman döneceğini bilmeseydin.

Dadı- Sizin sevdanız dillere destan yavrum... Ben böylesini ne gördüm ne işittim. Ha, Bir de taaa, ben çocukluğumda bildiğim bir sevda hikayesi vardır ama o sizinki gibi değil elbet.

Şirin- Anlatsana dadı. Noolur. Hadi.

Dadı- İstiyor musunuz gerçekten?

Şirin- Evet. Noolur dadı.

Dadı- Peki... Ben daha çocuktum. Bizim bir komşumuz güzel Hacer derler, genç bir kız vardı. Sizden güzel olmasın dillere destandı güzelliği. Çok isteyeniydi. Ama onun gönlü bir balıkçıdaydı. Balıkçı da balıkçı ha. Aslan gibi. Fakir makir ama yüreği de bileği de sağlam delikanlıydı. Bunlar kendi aralarında anlaştılar. Ben dedim ya küçüğüm. Sonradan annem anlattıydı. Neyse, Hacer'in babası epey bir başlık parası istedi Hacer için. Ne de olsa bir evin bir kızı. Eee balıkçı fakir. Nereden bulacak o kadar parayı? Bir gün çevirdi Hacer'i yolda. Ben dedi başlık parası için denize gidiyorum. Ne kadar balık varsa deryada çekip çıkaracağım. Hepsini. İrisini ufağını. Bekle beni. Kimselere varma. Olur dedi Hacer. Beklerim. Gitti balıkçı. Denize. Bekledi Hacer. Anası babası da baktılar ki Hacer kimseye varmıyor, öyle denize dalmış balıkçısını beklemekte, ses etmez oldular sonradan sonraya. Zaten birkaç zaman sonra kapılarını çalan da kalmadı. Ama dönmedi balıkçı. Hacer bekledi.. Aradan çok zaman geçti. Balıkçıdan bir haber duyuldu neden sonra. Dediler

ki başka bir şehirde dul bir kadınla evlenmiş balıkçı. Dul kadın bunu ölümden mi kurtarmış ne. Duydu bunu Hacer. İnanmadı. Bekledi yine. Sonra bir gün biz Hacer'i hep öyle denize bakacak sanırken haber saldı Hacer'in annesi. Hacer'i isteyen çıkarsa Hacer evlenmeye hazır diye.

Şirin- Eee sonra?

Dadı- Evlendi Hacer. Denizi olmayan bir şehre gitti kocasıyla. Geçenlerde haber geldi. İkisi de rahmetli olmuşlar.

Şirin- Hacer ve balıkçı mı?

Dadı- Hacer ve kocası. Yan yanaymış mezarları.

Sahne 2:

Röportaj ışığı girer

Palyaço- Sayın star, ihanet hakkındaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Star- İhanet mi? Yoksa, senin bilip de benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun? Ay yoksa beni aldatıyor mu alçak?

Palyaço- Yok canım. Ben hem sevgilinizin kim olduğunu bile bilmiyorum. Söylemek istememiştiniz ya...

Star- Hı. Doğru. Yani genel olarak soruyorsun sen bu soruyu?

Palyaço- Evet.

Star- İhanet kötü bir şeydir. Bir insanın bir insana yapmaması gereken bir şey. İlişkilerde oluyor tabi böyle şeyler. Özellikle bizim camiada çok var birbirini aldatan. Ben bu tarz ilişkileri kınıyorum.

Palyaço- Peki sevgiliniz tarafından ihanete uğrarsanız affeder misiniz?

Star- Asla affetmem. Basarım tekme yi gider. Beni aldatacak adam daha anasından doğmadı.

Palyaço- Peki sadece erkekler mi ihanet eder?

Star- Ay tabi kadınlar da eder. Ben etmem. O ayrı. Ama bizim bir Neriman vardı, güllü Neriman derdik. Hep kocaman güller takardı yakasına. O aldatırdı...

Palyaço- Ben aslında sadece erkekler mi ihanet eder derken daha genel bir konuya girmek istemiştim.

Star- Buyur gir.

Palyaço- Yani sadece insanoğlu mu ihanet eder sizce?

Star- Bak köpekler çok sadıktır. O yüzden severim köpekleri. Ama kediler ihanet eder.

Palyaço- Peki, soruyu biraz açayım en iyisi. Yani, hayat hiç ihanet etmez mi?

Star- Hayat mı? Ay ben ne bileyim. Düşünmedim hiç. Hım. Hayat. Eder tabi. Hayat da ihanet eder. Sen bir şeyi istersin. Çalışırsın çabalarsın tam ulaşacağın anda elinden çeker alır. Şey gibi kalırsın ortada... Ay ben ne derin konuştum böyle.

Palyaço- Evet. Gerçekten de derin konuştunuz. Peki insan en çok kimin ihanetine üzülür? Ya da şöyle sorayım. Siz en çok kim ihanet ederse üzülürsünüz?

Star- Sevgilim tabi.

Palyaço- Sevdiğinizin ihaneti yani...

Star- Sevdiğim mi? Seviyor muymuşum ben?

Palyaço- Yani insan en çok sevdiği ihanet edince üzülür öyle değil mi?

Star- Ha evet. Evet. Ama hele bir etsin, bak başına ne işler açarım onun. Geçen gece aradım aradım. Cebi meşgul. Sonracığıma içime bir kurt düştü. Dayandım kapısına. Çalıyorum kapıyı, açmıyor. İçerde ışık açık. Görüyorum kapı deliğinden. Ay yarım saat çaldım kapıyı. Sonra açtı kapıyı. Uyuyormuş meğer. Valla, ben bunu bilir bunu söylerim erkek milletine güvenilmez.

Palyaço- İnsan güvenmek ister ama... Hele de sevdiğine...

Star- İster ister de, herkes puşt olmuş şekerim. Kime güveneceksin. Ay ne dedim ben... Puşt mu?

Palyaço- “Puşt” dediniz. Sanırım bunu da kayıttan çıkarmam gerekecek.

Star- Ay evet. Lütfen.

Palyaço teybi sararken ışık değişir

Anlatı 2: İHANET

Şahmeran- Her şey güvenmekle başladı. İnsanoğluna güvenmekle. Oysa kazılıydı hafızama bu bilgi. İnsan oğlu ihanet eder. Mutlaka eder.

Camsapla ilk karşılaşmamdı. İnsanoğluyla çok kereler karşılaşmıştım oysa. İhanetle yüz yüze gelmişim çok kereler. İhanet beni yerimden yuvamdan etmişti... Camsap'ın ihaneti?

Camsap. Aşk olmasa ihanet olur mu? Kara sevdaydı benimki. Bir insan oğlunun bir insan oğlunu sevemeyeceği kadar çok sevdim. Görmek istemedim. Bilmek istemedim. Yüreğim bilginin gücüne kilitledi kendini. mühür vurdu üstüne. Bilmek değiştirmediyazgımı. Yazgımı ben aşkla çizdim. Değil mi ki aşkıttım... Aşk bilgimi kör etti.

Oysa bir ihanet sürüklemişti onu buraya. İhanet bir kere başlamaya görsün kılık değiştirip sürer insan hayatında.

Camsap- Bana güvenmenizi isterdim.

Şahmeran- Ben de isterdim.

Camsap- O zaman bırakın gideyim.

Şahmeran- İnsan oğlu ihanet eder.

Camsap- Beni kuyuda bir başıma bırakan, yazgıma terk eden arkadaşlarımdan söz ediyorsanız eğer, onlardan çekinmeniz için hiçbir neden yok. Onların unutmak istedikleri şey, o kuyu, o kuyuda ölüme terk ettikleri ben, yani ihanetleridir.

Şahmeran- Onlardan söz etmiyorum Camsap, insan oğlundan söz ediyorum.

Camsap- Ben yerinizi kimseye söylemem.

Şahmeran- İnsan oğlu ihanet eder. bu yüzden tek bir insan bile yerimizi bilmemelidir. Çünkü yaşaması gizliliğe bağlı olan yaratıklarız biz. Bundan çok uzun yıllar önce bir kez güvenmişim insan oğluna. Daha sonra bedelini çok ağır ödedim bu güvenin. Bu yüzden bir kez daha ihanete uğramak istemiyorum. İhaneti bir kez tatmış olmak, yüreğin bir yerini onarılmaz kılıyor. Sevdiğinin, güvendiğinin, inandığının ihanetine uğramaksa anlatılır, katlanılır, dayanılır acı değil.

Camsap- Yani, beni yeryüzü toprağına göndermeyecek misiniz ya Şahmeran?

Şahmeran- .....

Camsap- Yerinizi kimseye söylemeyeceğime dair yeminler ederim size. İnanın bana ne olur. Bana inanmanızı beni salıvermenizden daha çok istiyorum. Sizi nasıl inandırabilirim?

Şahmeran- Neye inandıracaksın? Sen şimdiki Camsap olarak her yemini edersin, üstelik beni inandırabilirsin de, ama bir gün ihanet edecek olan şimdiki Camsap değildir ki artık. Gelecekteki Camsap adına nasıl vaatte bulunabilirsin? Sen onu tanımıyorsun ki...

Buraya gelmesi ihanete uğramasındandı. Arkadaşlarıyla birlikte bir kuyu bulmuştu Camsap. Kuyuyu Camsap bulmuştu. Tenekelerce bal vardı kuyuda. Fakir birkaç oduncu için tenekelerce bal küçük bir servet sayılırdı. Günlerce, haftalarca hep birlikte teneke teneke bal çıkardılar kuyudan. Günler günleri haftalar haftaları kovaladı ve tenekelerin sonu geldiği anlaşıldı. Kuyunun dibinde kalan son birkaç tenekeyi almak için Camsap indi kuyuya. Son tenekeyi de ipe bağlayıp yukarı çektikten sonra, arkadaşları Camsap'ı orada kuyunun dibinde kaderine terk edip gittiler.

Şimdi burada biraz durup düşünmek gerekiyor.

Arkadaşları neden Camsap'ı kuyunun dibinde bırakmışlardı? Camsap'ın payına sahip çıkmak için mi? Birkaç teneke bal kimseyi varsıl etmez.

Peki neden olabilir?

Bir ortak gizi büyütüp, bakmak, sakınmak ve korumak zordur. Ortak gizlerini, bu gize neden olan, yani kuyuyu bulan, dolayısıyla herkesin belleğinde alttan alta da olsa, kuyunun sahibi sayılan insanla yani Camsapla birlikte tümünü, her şeyi, hepsini birden kuyuya, yani kuyulara gömmüş olmak istediler.

Sonsuza dek unutmanın bir yolu ihaneti seçtiler. Ne de olsa ihanet insan oğlunun yatkınlık gösterdiği bir davranıştır...

Şahmeran- Burada kalacaksın. Konuğum olarak.

Camsap- Sizin yanınızda olmak benim için büyük bir mutluluk. Sizinle olmak, sizi seyretmek, burada sizinle birlikte nefes alıp vermek. Ama herkes kendi soyuyla birlikteyken mutlu olabiliyor. Ne kadar iyi ağırlansam da eninde sonunda bir yabancıyım aranızda. Bir başkasıyım. Ötekiyim. Sürekli bir yabancı gibi yaşamamın ne demek olduğunu bilemezsiniz siz. Hiçbir yakınlığın kapatamayacağı bir uzaklıkta yaşamak bu...

Şahmeran- Peki sen gizlilikle yaşamamanın ne demek olduğunu bilir misin?

Camsap- ....

Şahmeran- İstesem de istemesem de burada kalacaksın...

Camsap- Ne olur bırakın gideyim. Yoksa mutsuzluk beni yok edecek. Yerin yedi kat dibinde yaşamak insan oğlunun harcı değilmiş ne yazık...

Şahmeran- Bizler için kolay olduğunu mu sanıyorsun?

Camsap- Öyle söylemek istemedim... ama ben gökyüzünü görmeden, ağaçları, denizi seyretmeden, güneşi yüzümde hissetmeden yaşayamam Şahmeran. Bu benim isteğim değil. Yaşama sebebim... Burada olmak beni öldürüyor. Yok ediyor... Ne olur anlayın beni.

Şahmeran- Burada bulunmanın, benimle birlikte olmanın seni bu kadar mutsuz ettiğini bilmiyordum Camsap.

Camsap- Yanlış anlamayın. Sizinle olmaktan ötürü mutsuz değilim. Tersine bu beni çok mutlu ediyor. Benim mutsuzluğumun kaynağı burada olmak.

Şahmeran- Ama benimle buradan başka bir yerde birlikte olamazsın ki!

Camsap- Bazı sevgiler imkansızlıklarıyla vardılar Şahmeran.

Şahmeran- Kim bilir belki de sevgi imkansız bir şeydir.

Oysa masalın sonuna gelmiştik. Ve gidecekti Camsap, biliyordum. Saldım onu. Sevindi. Şaşırdı. Benden ayrılacağı için acı çekti. Yeminler etti ve gitti. Ardından uzun uzun gözyaşları döktüm. Onu son kez görmeyi umuyordum. Son kez olmayacaksa yollarımız ihanetle kesişecekti. Öyle oldu...

Camsap- Affet. Ne olur affet beni...Günlerce işkence ettiler bana. Yıllardır sakladım gizini. Yıllardır mühürlüydü dudaklarım. Yenik düştüm.

Ses- Ben sana söylemiştim ya Camsap. İnsanoğlu ihanet eder. İnsanoğlu güçsüzdür. Dayanıksızdır. Dönektir.

Camsap- Söylemiştin ya Şahmeran.

Ses- Üzülme artık. Kim bilir belki de ben hazırladım sonumu. Ta başından beri yazgımı başkalarının eline bırakmakla, kaçıp saklanmakla, gizlenmeyi korunmak sanmakla, insan gibi hissedip yılan gibi yaşamakla, ben zaten ölümümü hazırlamış oldum. Belki de bütün hayatım gizli ve nazlı bir intihardı.

Camsap- Hastaydı padişah. Derdinin tek çaresi Şahmeran'ın etinde gizliydi. Vezir benim Şahmeran'ın yerini bildiğimi seziyordu. Kaçtım. Saklandım. Ama Vezirin adamları bana tuzak kurdular. Yakaladılar beni. İşkence ettiler. Dayanamadım. Söyledim yerini. Gizini ele verdim... haklıydı. Beni salıvermesi onun sonunun başlangıcıydı. Değil mi ki insan oğluydum, ihanet ettim. İstemesem de... Ettim...Oysa, sonuna giderken bile mağrurdu. Beni koruyor kolluyordu.

Ses- Beni derin bir kazana koyun. Kaynatın. Etimi kırk parçaya bölüp kırk gün padişaha yedirin. İyileşecektir. Ama bir süre için. Değil mi ki hayatı zulmetmekle geçti, sonu zulümle gelecek. Şimdi şifa olan etim bir gün ağuya dönüşecektir. Kaynayan suyun ilkini sen içme. İkinci suyu iç...Bırak ilk suyu padişaha beni bulması için akıl veren vezir içsin. İlk suya ağumu salarım, ikinci suya ise özümü.

Sahne 3:

Röportaj ışığı girer

Palyaço- Sizce ihanetin ardından ne gelir?

Star- Kavga kıyamet.

Palyaço- Sonra?

Star- Sonra mı? Him. Sanırım yalnızlık. Ne gelecek başka. İnsan ihanete uğrarsa artık ömür boyu sevemez. En iyisi yalnızlık.

Palyaço- En iyisi yalnızlık mı?

Star- Tabi ya. Azıcık aşım. Kaygısız başım. Çekersin kapını oturursun. Ay yok beni aldatır mı? Şimdi kiminle? Ne dolaplar çeviriyor diye düşünmezsin. Kafan rahat eder.

Palyaço- Sizce yalnızlık bu kadar kolay mı?

Star- Kolay mı? Kolay olur mu hiç? Dünyanın en zor şeyi yalnız olmak.

Palyaço- Ama az önce, en iyisi yalnızlık diyordunuz.

Star- Öyle diyordum di mi? İhanete uğramaktansa yalnız olmak daha iyi yani...

Palyaço- Siz hiç yalnız oldunuz mu?

Star- Ne kadar mesela?

Palyaço- Ne bileyim, bir ay, iki ay. Belki bir iki yıl.

Star- Sence kolay mı o kadar süre yalnız olmak?

Palyaço- Bana mı sordunuz?

Star- Evet.

Palyaço- Değil sanırım. Ama bir cevap vermediniz.

Star- Israr etme...

Palyaço- Efendim. Anlayamadım.

Star- Oyuna devam öyle mi?

Palyaço- Röportaja demek istediniz sanırım.

Star- Tamam. Madem öyle devam edelim.

Star- Ne kadar yalnız kaldığımı merak ediyordun değil mi? Ben hiç uzun süre yalnız kalmadım. O yaradılıştaki biri değilimdir. Katlanamam yalnız kalmaya.

Palyaço- Yalnızlığa katlanmaktansa, bazı şeylere boyun eğmek zorunda mıyız?

Star- Ay yok tabii de, yani, tamam adam ihanet etti gönderdik diyelim. Hemen yerine yenisini bulmak lazım. Ben de isterim evimin kadını olmayı, evlenip çocuk çocuğa karışmayı, ama sahne hayatı ve evlilik bir arada zor oluyor. Ama bir gün kesin kurtulucam bu hayattan. Ben de yuvamı kurucam.

Palyaço- Yalnız olmamak için evlenmek mi gerek?

Star- Tabii. İki de çocuk yaptın mı, adam bir yere gidemez. Ay giderse de gitsin ayrıca, çocuklar kalır seninle. Nafaka filan derken gül gibi de geçinip gider insan.

Palyaço- Yalnız olmamak için her yol mübah mı?

Star- Ay ama gerçekten çok zor iştir yalnızlık. Bilmeyen bilmez. İnsan aklını oynatacak gibi olur. Yine de oynatmaz.

Palyaço- Anlıyorum.

Star- Sanmıyorum. Sen hiç yalnız kaldın mı?

Palyaço- Ben mi? Ben yoooo. Hayır. Yani çok uzun bir süre değil.

Star- İnsanı en çok umutsuzluk kahreder. Kimsecikler yoktur. İnsan konuşacak birini arar. Ama bulamaz. Sonunda kendi kendine konuşmaya başlar.

Palyaço- Kendi kendisiyle mi?

Star- Evet. Manyak sanırsınız önce kendinizi. Ay herhalde delirdim dersiniz. Ama deli değilsinizdir. Sadece konuşacak biri. Kimse yoksa, kendi kendinizle...

Palyaço- Sanki uzun süre yalnız kalmış gibi konuşuyorsunuz?

Star- Süresi çok da önemli değil ama ben de yalnız kaldım tabi bu hayatta. Sonra karar verdim, bir daha asla yalnız kalmayacağım diye. Ne olursa olsun. Kalmadım da...

Palyaço- Siz o dönem boyunca hep kendi kendinizle mi konuştunuz?

Star- Başlarda öyleydi. Ama sonra, zamanla, bir başkasıyla konuşur gibi konuşmaya başlıyor insan.

Palyaço- Bir başkasını mı yarattınız kafanızda?

Star- Öyle de denilebilir.

Palyaço- Tam olarak anlayamadım. Nasıl, biraz açar mısınız?

Star- Ama çok üstüme geliyorsun. Ay yoksa sen beni deli mi zannediyorsun?

Palyaço- Yok canım. Ne münasebet. Ben sadece merak ettim. Kişisel bir merak.

Star- Kişisel bir meraksa bunları röportaj dışı tutman gerekmez mi?

Palyaço- Evet.

Palyaço teybi kapamaz. Bir süre birbirlerine bakarlar.

Star- Teyp?

Palyaço- Anlamadım.

Star- Teybi diyorum. Kapayacaktın hani.

Palyaço- Ah evet.

Palyaço teybi kapar, ışık değişir

Anlatı 3: YALNIZLIK

Paltosunun kürklü yakasını kaldırınca üşüdü mü diye baktım. Aslında soluk esmer yüzü balmumu gibi sararmıştı.

-Üşüdü.

Kaşını kaldırdı. Yanağındaki çıban yerinde kan yoktu. Durdum.

-Neden böyle oldun.

Güldü. Karanlığa doğru tükürdü. Başını iki tarafa şiddetle salladı.

-Olurum bazı bazı böyle.

-Bir yere girelim.

-Girelim. Girelim ama içmeyelim artık.

-İçelim.

-Öleceksin be.

-Öleceğim.

Elimizdeki bardaklara baktık. Yüzü ne durgun, sessiz, esmerdi. Yine soluktu ama canlıydı.

-Senin suratın bitkin.

-Bitkin.

Fıstık yedi bira içti. Fıstık yedim bira içtim. Kulağımda bir şeyler öttü, bayılacak gibi oldum. Dikkatle bana bakıyordu.

-Çok ihtiyarladın sen.

-İhtiyarladım.

Saçlarıma baktı, gözlerime baktı. Güldü.

-Boşver. Yahu, bakma!

Isınmış olacak, yakası kürklü paltosunu çıkardı.

Paltosunun yakası kürklü, paltosunun yakası kürklü dedim içimden. İçimden biri “ e ne olacak yani?” dedi. Ne olacak ben de yaptırırım bir tane böyle.

-Seni bir daha göremeyecek miyim.

Kızdı.

-O benim bileceğim şey.

İki gün sonra yirmi kişiye o benim bileceğim şey ne manaya gelir diye sordum. Hiç biri doğru dürüst bir mana veremedi.

Daha iki gün geçmemişti. Biz hala birahanedeydik. Etrafı görmüyordum. Onu da görmüyordum. Havayı görür müyüz? Dalmışım.

Birahänenin sahibi kadındı. Yanağında beni vardı. Hala çocukluğumun genç kızı gibiydi. Gülümseyerek selam verdi. Yirmi sene evveline gidiverdim.

Çok hasta olduğum zaman, ateşim kırka yaklaştığı zaman ellerim büyür. Dev gibi ellerim olur. Çoğunca çocukluğumda olurdu.

Ellerim büyüyor derdim.

Büyükannem yahut annem ellerimi soğumuş elleri içine alırlardı. Yok bir şey yavrum. Yok bir şey. Bak benim elimde ellerin derlerdi. Sakinleşirdim bir iki dakika. Sonra yine büyürdü ellerim.

Ellerim büyüdü, ellerim. Ellerim ne kadar büyüdü yarrabim. Sokağa çıktığım zaman ellerim soğuktan küçülürdü. Caddelerdeydim. Binlere karşı birdim. On binlere karşı birdim.

Panco paaaaanco diye haykırdım içimden.

O pasajdaki birahaneye yine gitsem. O masaya otursam o masaya. İnsanlar gelse çift çift kadınlı erkekli. Ben tek başıma. Milyonlar içinde tek başıma. Acı gitgide acıyor. Kavun acısı gibi, zehir gibi bir acı.

Kapa gözlerini kapa. Ellerin büyüyor mu? Yok büyümüyor. Büyümüyor, büyümüyor yaşasın. Ama acıyor. Hayır acımıyor. Yalan söyleme. Yüreğinin üstünde bir şey varmış gibi değil mi? Yalan. Mutlak bir yerde okudum. Yahut biri anlattı. Yahut aklımda öyle kalmış. Yüreğinin üstünde bir şey yok. Yalnızlık. Yalnızlık güzel. Güzel değil. Kavun acısı. Kavun acısı da ne? Sıcak sıcak börekler getirtti adamın biri. O olsa yerdi şimdi. Yemeği nasıl yiyordu bilmiyorum. Paltosunun yakası koyun kürkündendi koyun. Yanağında ufacık bir eski çıban izi vardı. Derisinin altından kan akmazmış gibi duran donuk bir rengi vardı. Saçlar kara, gözleri karaydı. Ne çıkar onlardan? Kara olmasalardı donuk esmer, altından kan akmazmış gibi duran esmer hiddetli rengi severim başka. Başkasında bulsam sevmem ki...

Yıldızlara baktım. Hani yıldızlar. Birahane de yıldız mı olur? Yıldızlara baktım. Aklım tabancalara gidiyor. bıçaklara. Bıçaklara. Sevmiyorum bıçakları. Tabancalar. Beynimizde bir yerde küçük bir delik. Etrafı siyah. Garip bir delik. Kan hafiften sızmış. Beyin tıkayıvermiş deliği. İrin gibi bir şey akmış.

Ona ne, ona ne bundan? Bu benim kafa tasımdaki delik. Ona da açmalı. Açmalı ya... yalnızlıktan başka nasıl kurtulunur? Yalnız ölmek mi? Hayır. İnsanların içinde, milyonların içinde iki ölü. Üç ölü. Dört ölü. Bırak ölüleri saymayı. Bu beşinci bira. Boş ver birahaneyi. Camın dışını da. O gelmeyecek ki...

Ellerim büyüyor.

Röportaj ışığı girer

Sahne 4:

Palyaço- Az önce, yalnızlığın insanın kendi kendini deli sanmasına bile neden olacağından bahsediyordunuz. Bunu biraz açabilir misiniz?

Star- İnsan en çok neden delirir diye soracak olursan, bence yalnızlıktan delirir. Delirmek istiyorsan, en iyi yol budur. Hiç kimse, üç günden fazla, yalnız kalmaya katlanamaz. Üç gün üst üste tek bir insan evladiyla konuşmadan geçir, bak bakalım deliriyor musun, delirmiyor musun?

Palyaço- O kadar kolay mı delirmek?

Star- Yalnızlık o kadar kolay mı?

Palyaço- Sanırım değil. Ama akıllı kalmak için başkalarına ihtiyacımız var gibi bir anlam çıkmıyor mu bu söylediklerinizden?

Star- Akıllı kalmak için olmasa bile , en azından bir sonraki yalnızlığa kadar insan birilerine ihtiyaç duyar. Ama her zaman yalnızlık delirtmez insanı. Aslında canımızın istediğini yapmaya kalkmak bile deli sanılmak için bahane olabilir.

Palyaço- Yalnızlık, canımızın istediği gibi davranmak. Başka... Başka neler var sizce deli olarak adlandırılmak için?

Star- Başkalarının işine gelmediğimiz zaman da deli olarak etiketlenmemiz aslında çok çok kolaydır.

Palyaço- Başkalarının işine gelmemek derken neyi kastediyorsunuz?

Star- Herkesin görmek, duymak, varlığını kabullenmek istemediği bir takım şeyler vardır. Ama siz bilerek ya da bilmeyerek bunları ortaya döktüğünüzde...

Palyaço- Sanırım anlıyorum. Yani, insanlara istediklerini sunmadığınızda bile deli olarak adlandırılmanız çok kolay.

Star- Sadece bu da değil. Farklı olmak da bir tür delilik sayılır. Kendine benzemeyeni yok etmek içimizdeki en ilkel dürtüklerden aman neydi onun adı...

Palyaço- Dürtü mü?

Star- Hah. Evet. Dürtü. İçimizdeki en ilkel dürtülerden biridir. Hele bir benzemeyen onlara.

Palyaço-Onlar?

Star- Diğerleri. Çoğunluk. Sizi yok etmek için ellerinden geleni yaparlar. Önce ezip sindirmeye çalışırlar. O kadar pısrık değilseniz, adınızı hemen koyarlar. Deli. Sonra da ortadan kaldırmak için bir deliğe tıklarlar. Sizi orada unutup, güvenli hayatlarına huzur içinde devam ederler.

Palyaço- Başka ne yaparsak deli sayılabiliriz sizce?

Star- Başka birilerinin hayatını oynar insan bazen. Başka biri olmak nasıl diye merak ettiği için değil. Sırf böyle istendiği için. Şimdi böyle bir oyun oynadığı için insan deli sayılır mı?

Palyaço-Bilmem. Sayılmaz herhalde. Sayılmamalı. Siz ne düşünüyorsunuz?

Star- Sayılmanız gerek. Başka biri olamaz insan. Ancak kendi olabilir. Sadece kendi. Kendi olamıyorsa da oynadığı insan olmalı. Arada sıkışıp kalmamalı. Bana en garip gelen de bu açıkçası. Yani, başka biri olmak için çabaladığımızda, kimse bizi deli saymaz da kendimiz olmaya çalışınca deli sayılırız.

Palyaço- Pek anlayamadım.

Star- Yani birileri size der ki, sen busun. Örneğin ben size diyorum ki, sen röportaj yapan bir palyaçosun, ama sen öyle olmak istemiyorsun diyelim ve kendi olmak istediğin gibi davranıyorsun...

Palyaço- O zaman da...

Star- O zaman da sana herkes deli diyor. O aslında bir palyaço. Ama kendini palyaçodan saymıyor diyorlar. Deli işte...

Palyaço- Yani, siz kendiniz için bir şey kurguluyorsunuz. Başkaları da sizin için başka bir şey kurguluyor ve siz mecburen o çoğunluğun kurguladığı kişi olmak zorunda kalıyorsunuz. Öyle mi?

Star- Aynen öyle. Yani düşünsene, ben sayın star olmak istemiyorum diyelim. Hatta hiçbir zaman olmadım. Birileri böyle kurguluyor ve ben de bunu oynuyorum. Bence ben bunu oynadığım için deli sayılmalıyım. Oynamadığım için değil.

Palyaço- Ama hayat her zaman bize istediğimizi sunmuyor.

Star- Hayatı nasıl kurguladığınıza bağlı.

Palyaço- Peki siz neyi tercih edersiniz? Akıllı kalmayı mı deli olmayı mı?

Anlatı 4: DELİLİK

Tanrının var olup olmadığını düşünüyorum. Tanrının var olamayacağına inandığım geceye dek, ona hepimiz için uzun uzun yakarıyorum. Artık yakarmama gerek kalmadı. İstediyimi düşünebilirim.

Ölüm düşüncesi izliyor beni. Gece gündüz kendimi öldürmeyi düşünüyorum. Bunun belli bir nedeni yok. Yaşansa da olur, yaşanmasa da. Bir kaygı yalnız. Beni, kendimi öldürmeyi denemeye iten bir kaygı.

Karanlık bir gecenin geç saatinde kalkıyorum. Herkes her geceki uykusunu uyuyor. Ev soğuk. Çok sessiz davranmaya özen gösteriyorum. Günlerdir biriktirdiğim ilaçları avuç avuç yutuyorum. Kusmamak için üzerine reçelli ekmek yiyorum. Genç bir kızım. Ölü gövdemin güzel görünmesi için gün boyu hazırlık yapıyorum. Sanki güzel bir ölü gövdeyle öç almak istediğim insanlar var. Karşı

çıkmak istediğim düzen var. Karşı çıkmak istediğim evler, koltuklar, halılar, müzikler, öğretmenler var. Karşı çıkmak istediğim kurallar var. Bir haykırış! Küçük dünyanız sizin olsun. Bir haykırış! Sessizce yatağa dönüyorum. Ölümü ve yokluğu uzun süre düşünmeye zaman kalmıyor. Şimdi gözümün önündeki görüntüler renkli kırları andırıyor. Korkacak hiçbir şey yok. Kırlarda koşuyorum. Sanki bir deniz kentinde yaşamıyorum. Hep kırlar. Esintiyle birlikte eğilen otlar arasından bir başımayım. Birazdan ölüm beni alacak.

Kirli bir yastık kılıfı görerek uyanıyorum. P.K. harflerini okuyorum. Kafamda hemen “Psikiyatri Kliniği” çağrışımı uyanıyor.

-Kurtardılar beni! Diye düşünüyorum.

-Kurtarmasaldı. Ağlamaya başlıyorum.

-Gidiyorum, diyorum hastalara.

-Gidemezsin ki! Buradan çıkılmaz! Gideceğini sanan delidir!

-Ama ben gidiyorum!

-Çıkacağı sanıyor!

Gerçekten de çıkarılıyorum.

Uyuduğum iki buçuk günün hiçbir anını anımsamıyorum.

Pazar günleri... Şimdilerde... Sokak aralarından geçerken... gözüme pijamalı aile babaları ilişirse, kışın, yağmurlu gri günlerde tüten soba bacalarına ilişirse gözlerim... evlerin pencere camları buharlaşmışsa... odaların içine asılmış çamaşırlar görürsem... bulutlar ıslak kiremitlere yakınsa, yağmur çiseliyorsa, radyolardan naklen futbol maçları yayınlanıyorsa, tartışan insanların sesleri sokaklara dek yansiyorsa, gitmek, gitmek, gitmek, gitmek, gitmek, gitmek..... İsterim hep.

Yaşlı hemşire önden gidiyor, arkasından yürüyen anneme soruyor:

-Acaba kendini balkondan atar mı?

Hayır. Balkondan falan atmam. Aksine yaşamayı çok seviyorum. Yüzlerce yıl yaşamak istiyorum. Benim için neler de düşünüyorlar, diye geçiyor aklımdan. Bir şey söylemiyorum.

Güzel bir ilkbahar, erik ağaçlarının çiçekleriyle başlamış. Günaşırı kolumdan iğne yapıp bayıltıyorlar. Uyandığımda hiçbir şey bilmiyorum. İnsan nedir? Dünya nedir? Boyutlar, gelişimler nedir? Kimim? Neyim? Sonra ilkin kendimi görüyorum. Benim. Hastayım. Narkozdan uyandım. İğneden çürüyen kollarımı görüyorum. Odadaki bitkileri görüyorum. Sonra yavaş yavaş anımsıyorum. Ben: benim. Yirmi beş yaşındayım. Kadını. Coşkuyla gelen deliliğin ikinci bölümünü yaşıyorum. Arada durgunluğun acısını çektim.

İğneleri hademeler yapıyor. Kanı da hemşireler alıyor. Kızarlarsa, deli gömleğine bağlıyorlar. Doktorlar sabah erken hastaneye gelip, hastaları tek tek dolaşıp:

-Bugün nasılız? Diye soruyorlar.

Öğleyin hemen gidiyorlar. Kentin zengin mahallelerindeki muayenehanelerinde çok para karşılığı baktıkları hastaları var. Çoğu tutucu insanlar. Tüm düşünceleri para. Ev. Araba. Ve çocuklarının güzel geleceği. Gizli sevgililer edinmeye çalışan, ama kendilerini mutlu aile babaları, ileri bilim adamları göstermek isteyen, insanın özünü anlamaktan yoksun kişiler. İyileşmeye başlayan genç ve güzel hastalarını, Beyoğlu'ndaki garsoniyelerine çağırıyorlar. Hasta, yeniden hastalanacağım, gene bu adamlar bana bakacak korkusuyla gidip onlarla yatıyorlar. Çünkü hastanelerin düzeni korkunç. Buralarda kimse kalmak istemez. Eğer yaşamından vazgeçmek istemiyorsa. Çirkin ve yaşlıların yüzüne kimsenin baktığı

yok. Bunlardan biri, bir başına bırakılmış bakımsızlığı, hastalığı ve yalnızlığı içinde, odasının demir parmaklığını söküp, aşağıya atlıyor.

Yıllar sonra, sabah karanlığında küçücük ilkokul çocuklarının belleğimden silemediğim vatan şiirlerini ezberleyerek, siyah giysiler içinde okula gittiklerini görünce, nemli İstanbul sabahlarında...

-Hiçbir yanlış değişmedi, diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Bulutları dağıtmak, güneşi avuçlamak, çocuklarla tepelerde koşmak, ağaçları, rüzgarı, güneşi, yağmuru, insanları onlarla birlikte yaşamak istiyorum.

Kendimi elektroşok komasında buluyorum. İnsanın kendini elektroşok koması içinde bulması çok garip, olağanüstü bir olay. Böylesi korkunç bir olayı ilk kez yaşamış olmak, sanki bir kez ölmekten daha öte. elektroşokun ortası yoktur. Elektroşokun başlangıcı ve bitişi vardır. Ve ortası yoktur. İnsan için, hasta için. Ama ben o ölüm ortasını yaşadım. Ve işte şokun tam ortasındayım. Elektroşok verilirken düşünüyorum ve duyuyorum:

“işte şimdi olaylar o denli ileri gitti ki, bana elektroşok veriyorlar/ belki de beni elektroşokla konuşturma yöntemine gidiyorlar/ doktor eve gelmiş olmalı/ üstelik elindeki şok gereci garip bir gereç/ tahta bir boyacı sandığı gibi/ kim bilir belki de elektriği iyi ayarlayamadı/ ya da kent cereyanı işte/ yükselir alçalır/ ve öldürür insanı/ ve işte beni şimdi evimde şok komasına soktular/ konuşturmak mı istiyorlar/ kocam gerçekten aldatılıp aldatılmadığımı mı öğrenmek istiyor/ aldatılsa ne olur aldatılmasa ne olur/ konuşturuyorlar mı/ konuşuyor muyum/ bana bunu yapmamalıydılar/ bir gizim yok ki/ hepsine her zaman hastayken de iyi davrandım/ kimseye bağırmadım/ kimseye saldırmadım/ acıları kendim çektim her zaman/ öleceğim de ne olacak/ ölsem ne olur/ ama şokun derecesini çok kaçırdılar/ işte elektriğin dişlerimdeki metal dolgulardaki titreşimini duyuyorum/ dayanılır gibi

değil/ böyle şoklar altında ölenler olduğunu biliyorum/ bunları bana anlatmışlardı/ hastanelerde dersleri dinlerken duymuştum/ öğrenmiştim/ başımda süm var mı/ olamaz/ annem erkek kardeşim kocam/ şok içinde onların başımda olduğunu anlıyorum/ doktorun da kim olduğunu biliyorum/ biraz sonra gözlerimi kapayınca öleceğim/ artık uğraşacak kimseleri kalmayacak/ istedikleri ne/ yaşamımı elektrikle bitirecek kadar/ kızmıyorum/ salk iyiliğimi istiyorlar/ doğal bir olay mı bu/ yaşayarak düşünerek yaşanacak olay mı bu/ belki de doğal/

-Ayağa kalk! Seni hastanede böyle mi tedavi ettik? Bağırıyor doktor.

hastane korkusu/ doktor korkusu/ şizofreni kokusu korkusu/ şişman hemşire korkusu/ gene bu durumdaki hastaları nasıl ayağa kaldırdıklarını üniversite kliniklerindeki derslerden dinledim/ anımsıyorum/ o an beni böyle bir yöntemle yaşama döndürmek istediklerini düşünerek korkuyla ayağa kalkıyorum...”

Ve altına ediyorum. Altıma ettiğimi değil, bağırsaklarım, mide ve öteki iç organlarımın içimden kopup, yere döküldüğünü algılıyorum/ işte düşüncelerimin en korkuncu/ nasıl yaşayacağım bu organlar olmadan/ diye düşünüyorum.

Birkaç gün sonra, kentın öteki üniversite kliniğine getiriliyorum. Ağustos başı. Buraya getirilip bırakıldığım an, ardımda kilitlenen kapının camlarını kırmakla ne denli azgın bir deli olduğumu kanıtlyorum. Burası, yıllar önce, ölüm deneyinden sonra gözlerimi açtığım klinik. Artık kapı açılmayacak. Gene hiç tanımadığım doktorların elindeyim. Onlara ne anlatabilirim? Nasıl baştan başlayacağız? Hem deliliğe? Hem akıllanmaya?

Ertesi gün, yıllar önce, lise öğrencisiyken, beni odasına kilitleyen, üzerime saldıran doktoru görüyorum. Profesör olmuş.

-Benimki herkese kalkmaz, ama sen çok ilginç bir kızsın, sana kalktı, demişti. Uzun süre odasında koşmaca oynamıştık. Bitişikte banyo da vardı. Onunla yatmayacaktım. Çünkü henüz hiçbir erkekle yatmamıştım. Onunla yatmak da istemiyordum. Beni neden odasına kilitleyip, bunu istiyordu? Bağırsam, belki buraya kapattırırđı. Sonra muayenehanesine gelip, onunla yatacağıma söz verip, beni bırakmasını sağlamıştım.

İşte yıllar sonra, onlar akıllılığımıza açılacak kapıların kilitlerini ellerinde tutuyorlar.

Yaptıklarını, hiç çekinmeden bugün arkasından haykırıyorum. Artık nasılsa kilitliyim. Hiç ses çıkarmıyor. Beyaz önlüğü ile çok ciddi yürüyor. Nasılsa, hastaların söylediğine kimse inanmaz.

Almanca. İngilizce. Latince. Goethe. Schiller. Rus-Osmanlı savaşları. Karlofça-Pasarofça antlaşmaları. Fen bilimleri. Sayıların kökleri, köklerin kareleri. Tüm dünya ülkeleri. Tüm dünya ülkelerinin savaşları. Ne alıp ne sattıkları. Türk yazınının en anlaşılmayan örnekleri. Nasıl yurttaş olunabileceği. Askerlik görevleri. Savunma. Müslümanlığın koşulları. Faust'un özü. Bulutların oluşması. Ezberlenen şiirler, ezberlenen sözcükler, ezberlenen formüller... Bütün öğrendiklerimi unutmak istiyorum

Sonra bitmesi istenmeyen sigaralar içiliyor. Hademe koridoru paspaslıyor. Ardından gece bekçileri gelecek. Kentin yoksul kesimlerinden gelen bu insanlar bekliyor geceleri koğuğu. Sigara tablası bulamıyorum. Sigaramı yere söndürüyorum. Hademe üzerime saldırıp, suratıma bir yumruk atıyor. Şaka yapıyorsa, ne biçim şaka bu? Yumruklarına devam ediyor. İnanılır gibi değil. Ağzım burnum kanamaya başlıyor. Direndikçe beni dövüyor.

“Adam ciddi” diye düşünüyorum “bir üniversite kliniğinde, hastanın ağzını burnunu kanatacak biçimde dövme yetkisini kimden almış?”

Onu tutacak kimse yok ki! İlkelliği içinde, o an tüm yetkiler elinde. Öldürmediğine şükür. Hızını alamıyor. Gidip deli gömleği getiriyor. Beni önce gömleğe bağlıyor. Sonra kollarımı gerçek uzunluğundan daha da çekerek, demir karyolanın baş kısmına bağlıyor. Ayaklarımı da iyice çekip, ayakucuma bağlıyor. Bu

durumda, bu işkence altında bir an bile yatmaya, dayanmaya gücüm yok. İnliyorum. Kapı kilitli. Camlardaki demir parmaklıklar gerisinde, yıldızlar gözükmüyor. Demir parmaklıklar gerisinde, gecenin siyahlığındaki yaşamı düşünemiyorum bile. Uzun süre inleyerek, yalvararak yatıyorum. İlkel adamdan özür bile diliyorum.

Ne kadar süre sonra başka bir sigarayı yaktığımı bilmiyorum.

Taburcu edileceğim gün, camını kırdığım kapı açılıyor. Asansörle iniyorum. Gerçekten salacaklar mı? Kliniğin önündeyim. Başımı kaldırıp, üçüncü kata bakıyorum. Arkadaşlarım banyo penceresinin demir parmaklıkları gerisinden solgun yüzlerle bana bakıyor.

Bu kapıların ardına bir kez daha dönmeyeceğimi biliyorum. Böylesi bir sefaleti hiçbir zaman yaşamayacağım. Direnmeliyim. Beni iyileştiren, ne şok. Ne de ilaçlar. Beni iyileştiren, bu kliniklere bir kez daha kilitlenme olasılığının verdiği büyük ve derin korku.

Işık değişir, röportaj ışığı girer.

Sahne 5:

Palyaço- Kendiniz için nasıl bir hayat düşünüyorsunuz sayın star?

Star- Ay bu işlerden artık iyice yoruldu. Bir iki sene daha çalışıp sonra bırakacağım tüm işleri. Çok şükür param da var. Evlenip evimin kadını olmak istiyorum.

Palyaço- Sizi en çok yoran ne?

Star- Oynamaktan yoruldu çok. Yani ne bileyim, biliyorsun, şarkıcıyım zaten, bir dizide başrol oynuyorum., tiyatro sonracığıma sinema derken, bir sürü başka başka kadını oynuyorum. Sonra gece evime gelince, ay bunlardan hangisi benim acaba diye şaşırıp kalıyorum.

Palyaço- Bir kimlik kargaşası mı yaşıyorsunuz?

Star- Yani tabi kargaşa oluyor kimlikler arasında. Şimdi bu benim. Tamam da, yani ben sayın star olarak da gerçekten ben miyim acaba diye düşünmüyor değilim. Bir de araya bir sürü oynadığım karakter girince, bir anda bir sürü insan oluyorum. Yoruluyorum.

Palyaço- Kurmaca bir karakter mi olduğunuzu düşünüyorsunuz?

Star- Belki de öyle. Yani, beni annem doğurdu. Ama böyle mi doğurdu? Yani çocukken de böyle değildim. Sonra, star olunca, birileri tuttu bana şöyle davranmalısın, böyle davranmalısın gibi şeyler söylemeye başladı. Fotoğraf çekilirken şöyle bak, şarkı söylerken şöyle kırt, röportaj yaparken şunları şunları söyle. Oynarken şuh bak. Falan filan. Ben galiba, gerçek benim kim olduğumu unuttum sonunda.

Palyaço- Bu üzerinize giydiğiniz bir giysi gibi, öyle mi? Star olmak...

Star- Birileri size söylüyor işte. Böyle ol diyor. Halk böyle bir şey istiyor. Sen de biraz acemilik biraz hırs öyle davranmaya başlıyorsun. Sonra, oynadığın bir rol var diyelim. Vamp kadın oynadın diyelim bir filmde. Herkes de çok beğendi. Çok tuttu o karakter. Eeee, artık hep öyle olman gerekiyor. Yani hayatta da biraz onu oynaman gerekiyor. Aman işte. Şarkıcıyı oyna, oynadığın filmdeki vamp kadını oyna, büyük ve önemli starı oyna... sonra aynaya bakıyorsun. Suratını görmüyorsun.

Palyaço- Kurmaca bir hayatın içinde kayboldunuz. Bunu mu söylemek istiyorsunuz?

Star- İşin acıklı tarafı, kendi kurmacam bile değil. Başkalarının kurmacası içinde kayboldum.

Palyaço- Ama evlenip evinizin kadını olmaktan bahsediyordunuz. Belki bu yolla, bu karmaşadan kurtulabilirsiniz?

Star- Ay sen saf mısın? “Evlenip evimin kadını olmak istiyorum”, bize ilk öğretilen cümledir. Yani star olursun, halk seni sevsin diye, hep bir evlenicem muhabbeti yaparsın. Çünkü, halk bir gün senin de onlardan biri olacağına inanmak ister.

Palyaço- Yani bu da mı kurmaca?

Star- Ay tabi. Benim gibilerin her durum için bir cümleleri vardır bavullarında. Röportaj başından beri de o cümleleri kullanıp duruyorum zaten. Öğretildi bunlar bize. Ezberletildi. “Aşk kutsaldır, ihanet kötüdür, yalnızlık acı verir, evlenip evimin kadını olacağım” benim cümlelerim mi bunlar?

Palyaço- O zaman izin verin röportaja yeniden başlayalım ve bu sefer sizin gerçek cümlelerinize, gerçek sizle bir röportaj yapalım.

Star- Derginizin tirajını arttırmak için mi?

Palyaço- Hayır. Öyle bir şey geçmedi aklımdan.

Star- Beni daha iyi tanımak için mi? Yapmayın. Çocuk yok karşınızda. Zaten ne gerçek ben ne de gerçek cümlelerim var, hem olsaydı bile, derginiz için “sayın star” olmaktan vazgeçmezdim. Böyle bir şeyden ancak kendim olmak için vazgeçerim. Bunun içinse çok geç.

Palyaço- Ama hala kayıttayım ve bu söylediklerinizin hepsini yazacağımı da biliyorsunuz.

Star- Siz sanırım anlamıyorsunuz. Ama sayın star diye biri yok.

Palyaço- Karşımda oturuyorsunuz.

Star- Sayın star diye biri yok. Bu röportaj yok. Her şey bir kurmacadan ibaret.

Palyaço- Anlamadım.

Star- Anlamadığınızı biliyorum. Çünkü karşımda röportaj yapan bir palyaço yok.

Palyaço- Yok muyum?

Star- Yoksunuz. Ne ben, ne siz, ne dergi, ne röportaj. Bütün bunlar kurmaca. Biz birilerinin kafasından geçen kurguyuz aslında. Onların öyküsüyüz. Biz diye biri yok. Ne Şirin, ne Şahmeran, ne Panco, ne palyaço. Kendimi anlamak için ben seni yarattım kafamda. Yazar kendini anlamak için beni kurguladı. Yazarın hayatını da başkaları kurguluyor. Her şey kurgulandı ve bitti. Oyun bitti.